

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดินผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ พช. ๘๒๔ ทับที่ดินของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนหนังสือสำคัญ สำหรับที่หลวง เลขที่ พช. ๘๒๔ ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า การรังวัดการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เป็นการแสดงขอบเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินและคุ้มครองป้องกันการบุกรุกที่ดิน การออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงชอบด้วยกฎหมาย เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ พช. ๘๒๔ ออกโดยไม่ชอบด้วย กฎหมาย แต่เมื่อพิจารณาความมุ่งหมายของผู้ฟ้องคดีก็เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งรับรอง คุ้มครองสิทธิในที่ดิน การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้นั้น จำต้องพิจารณา ให้ได้ความเสียก่อนว่าที่ดินพิพาทผู้ฟ้องคดี เป็นผู้มึกรรมสิทธิ์และมีสิทธิครอบครองหรือเป็นที่สาธารณสมบัติ ของแผ่นดินเป็นสำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไป จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม